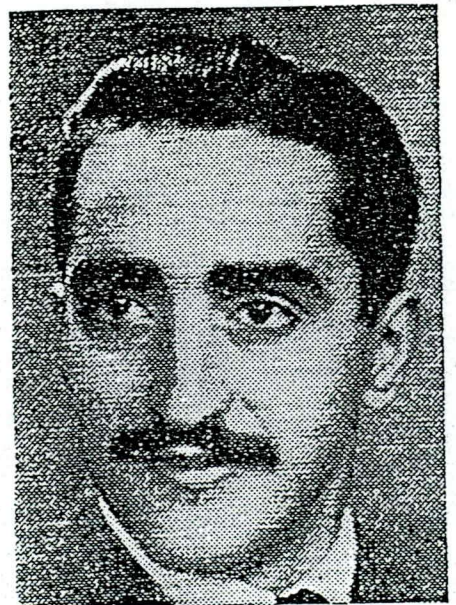

צדוק אפרים

בן חיים ורוזה. נולד בשנת 1927
בירושלים. גמר בית-ספר עממי, היה
למסגר, תמך בבית הוריו וביחוד דאג
לאחיו הקטנים ממנו. היה בעל רגש
לאומי חם וכואב את כאב המולדת
בסבלה. טוראי בצה"ל. השתתף במערכת
שחרור ירושלים.

נפל בשעת כיבוש מלחה ב-14.7.1948.
היה קבור בשייך-באדר א'. ב-10.9.1950
הועבר להר-הרצל בירושלים.

הסגל זכריה ראובן

יזכור

תהלת נצח ל-18
הגבורים שבדמים
שחדרו אדמת
דושלם המקודשת

המפקד סוקלוב שמואל ראובן

אלישר אליהו

שרעבי בנימין

סלונמסקי יהודה

שמואלי משה

מורחיי יוסף

אישפיץ יהודה

צדוק אמרים

עוזאדי יוסף

נחום יחזקאל

סליוב אליהו

זר אכרהים

בעדני רצון

ברשמעון אברהם שלמה

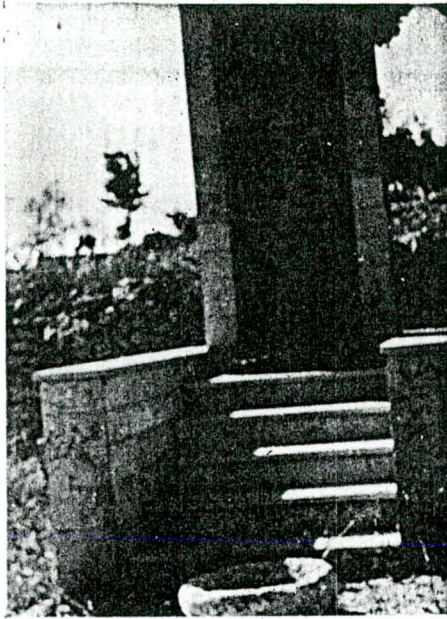
ברווה ציון

קשמו נתנאל

שמואל דניאל

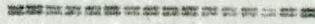

מראה האנדרטה במקומה הראשון, צפונית לכביש הראשי,
בין בית וגן למלחה.

האנדרטה לנופלים במלחה.

ה ד ר ר י ם .

צעיר , לימים עשרים ואחד אביבים , ואינך עוד בחיים, כה רגילי (111)
בלכתך ! האמנת באדם ובחיים ועל כן הלכת....
זוכרת אני אותך מילדותך, התקוממת תמיד בגז עריצות, מרדת בדוכני,
היית חפשי בהליכותיך. התגלמו בך כל אותן התכונות של נער ארץ -
ישראלי שצמח וגדל במולדת ועל כן אהבת אותה והקרבת עצמך בעדה.
הכרת כל רגב אדמה בירושלים וסביבותיה כמו שהולט ילד שגדל בה.
הרגש הלאומי היה בך בלי מוצרים וללא תמורה. איש השורה והמשמעת.
לא פסקת לכשנקראת לערת אותה. צעדת בטוח וזקוף, היית כה יפה
והדור בחליפתך הצבאית, היא הלמה את גופך , את קומתך ואת תוכנה.
היית כה צנוע וענו, אולם חזק ברוחך ואיתן.
הכדור האכזר אשר לא יודע רחם פלח את לבך הטהור . כרעת גפלת
בסית עוד לקום לעזור לחבריך, אבל כחותיך עזבוך ודמך נגר כמים.
אינך עוד...
אין מילים בפי לתאר עד כמה קשה להאמין במציאות הטרה...
קשה להאמין במותך ! אולם במותך, השארת לבו, לעם, את החיים,
אתה וחבריך הרבים אשר נפלו בטערכת, בזכותכם הקדושים, אנו חיים
ונמשיך ללכת בדרכך , דרככם .

אחותך . יק

על מות אחי .

=====

היה יום, וירושלים הורעשה סתותחים ,
והוא בא לחבק את אמו- הוא בא כי לא ידע שתי ישוב ויראה בעיניו את
אמו שוב.

אמי רעמה בו:

— מדוע באת ביום זעף זה , האם אינך סתירא ?

— ומה אסא הישנך מרוצה סבואי.

— איך לא ארצה לראותך בני... .

לקחה אותו , חבקתהו ונשקתהו ולבא לא נתן לעזוב אותו . לא יכלה
כי לבה הרגיש והביע נשקהו.

דמעות סחביקות בגרונה בעת אמי אהובת לבי יושבת ומתיפחת על

בנה מעוטק יסורי נפשה יקר לה סחייה .

- נפל , נפל על סולדתו הלל -

שמואל , אחיך .

ע ל א ח י נ נ ו ו ב נ נ ו ש נ פ ל .

זה היה בימי המצור, יום לפני ההפוגה האחרונה, אתה נפלת ...
תדהמה נפלה עלי, כמהלומה על ראשי, רגעים אחדים לא שמעתי כלום...
הנך עוד חי !

רק גופך איננו עוד...

ידיך בכל פינה ובכל דבר בבית. הן התמסרת לכל אחד מאנשי משפחתך,
ולצרכיו דאגת. מי כמוך ? אפרים ידע כל מחסור בבית והשתדל
למלא את החסר. עזרת למלא את כל הדרוש לאחיך הצעירים. כן!...
כל אחד מאתנו הרגיש תמיד בטוב לבך וביכולת חבריך אף הם לא
ישכחוך לעולם, מתיד עודדת אותם ובכל נחת ידך המכורכת.
אף פעם לא דברת הרבה, היית תמיד איש המעשה; תמיד ביטחן וסבור
בתוכך, לא רצית להכביד לא אחיך ולא אבא ואמא שכה אהבת אותם
וכה דאגת לשלומם. תמיד שקעת במחשבות על תיקונים ושיפורים
בחיי משפחתך... כמה חברתי ומשפחתי היית. לא היתה אף פעם טענה בפיר
לעצמך, לא דאגת, רק לזולת. דברת בשקט ובנימוס, אבא ואמא אהבו
אותך בלי גבול בעד עדינותך ויושר לבך הטוב.
אבידה גדולה לאמא לאבא ולכל המשפחה, אתה אינך! אולט, נשמתך
בכל דבר קטן. תמונתך תלויה על הקיר, קשה לא לדבר אליה, אתה
מסתכל, עיניך חיות ומיך מדובר. עדין לא הספקת להגיד את אשר
מתרחש בלבך פנימה, וכבר הלכת מאתנו לבלי שוב...
לא נשכח אותך, יהיה לדורות ולטמל במשפחה. ת.נ.צ.ב.

אחותך. י' ק'